

Ὁ Περικλῆς τὴν βλέπει καὶ γελᾷ
 κ' ἠκούσθη μὴ φωνῆ ἀπὸ ψῆλας :
 «Ὅντος ἐστὶν ὁ μόνος προσφιλιῆς
 καὶ μόνος καὶ κνήλα τῆς Αὐλῆς.

—Ὅντος ἐστὶ, πού πῶς μας θὰ μείνει,
 πού κάνει τὸ κεφάλι ὅλων ὄχιου,
 κ' οἱ Πρόδρομοι τῆς δόξης του ἱκεῖνοι,
 πού Περικλῆ τὸν βᾶπτισαν καινούριου,
 θὰ τρώνε μέλι ἄγριου κ' ἀκρίδες
 καὶ νίαις καὶ παλαιὰς ἐφημερίδες.

—Ὅντος ἐστὶ τοῦ Θρόνου μας τὸ θρέμμα,
 πού δωρεὰς ἔγότασε τὸ Στίμμα,
 καὶ τώρα μας ὑπόσχεται καινούρια
 γιὰ τὰλογα τοῦ Στίμματος ἀχούρια. —

Ταυτὰ κ' ἄλλα εἶπεν ἡ φωνὴ
 γάρνυ τοῦ προσφιλοῦς τῆς Μπουλοστέρης,
 κ' ὁ Περικλῆς τρέμων προσκυνεῖ
 τὸ κάταστρο τοῦ Θρόνου περιστέρη,
 κ' ἱκεῖνο τὸν 'κουτούλιε σ'τῆ μητῆ
 καὶ μὲ τὴν κουτούλιε ἐπίγει σπῆτι.

Κ' ἐπλύθηκε καλά κ' ἰσαπουσίθη
 κ' ἦπιε κ' ἕναν καφεὶ σάν θειακλῆς,
 κ' εἶπε πὸς ὁ Σωτῆρ 'ξαναβαπτισθῆ
 ἀπὸ τὸν Περικλῆ τὸ Περικλῆς.

Κ' ἐτρέξαγε μπουλούκια νηστικά
 κ' ὄλοι των τοῦ ζητοῦν βαπτιστικά,
 κ' αὐτὸς γιὰ τὸ καινούριε τὰ βαπτιστικὰ
 φάσκαλα τοὺς ἐμοίρασε περισίχα.

Φασουλῆς ὁ πηδηκτὸς Καλικάντζαρος φηκτὸς.

(Ἐνῶ μόνος ὁ Σωτῆρ ἀνοίγει στόμα γλάρου
 ὁ Φασουλῆς ὑπὸ μορφήν πηδῆ Καλικαντζάρου.)

Φ. — Ἐβγαλε Καλικάντζαρος νὰ πῶ τὰ εἶ ἀμάξης
 κ' ἴλασε σὲ σένα, Πρόεδρε, νὰ δῶ ἂν θὰ τραμάξης.
 Γιὰ κίττα Καλικάντζαρο ἔμπροσά σου ρουκερὰ
 μὲ δὴ ποδάρια γαιθουρίου καὶ μὲ μαϊμούς οὐρά.

Μπῆκα σάν Καλικάντζαρος ἀπὸ τὴν καπνοδόχην
 ὅτ' ἄρχικαλικάντζαρο νὰ κἀνω μὴ μετάνοιχα...
 ὅταν ἱκεῖνος λέγει νὰ κανεῖς δὲν λέγει δι:
 καὶ ὅτ' οὗτος Καλικαντζάρου τοῦ μοιράει παντοσπάνια.

Τὴν νύκτα τρέχουν σὲ σπηλαῖς πολλοὶ Καλικαντζάρου
 καὶ τρώνε μὲ στόμα λαίμαργο τῆς σαβραῖς καὶ τὰ φίδια,
 καὶ μὲ Νεραϊδες ἠλευταῖς χορεύουν ὅτ' οὐραγῆρι
 καὶ κἀνουν τόσα χωρατὰ καὶ πονηρὰ παιγνίδια,
 καὶ σάν λαλῆση πετεινὸς κ' ἡ πούλαξ ξεπροβάλλη
 ἀμείσως ὄλοι χάνονται κ' ἰδῶθε πᾶνε κ' ἔλλοι.

Μὰ σὺ σάν Καλικάντζαρος ἀπὸ τοὺς πρώτους πρώτους
 μὲ τὴν Νεραϊδα τὴν Ἄρχη τὸ π ἄ ν τ ἰ κ ἄ τ ρ χορεύεις
 καὶ μὲ ὅτ' ὄν ἴλο τῆς αὐγῆς καὶ ὅτ' ἡ νύκτα τοῦ σῆτος,
 καὶ φίδια μπόλικα γιὰ μὰς μαζὶ τῆς μακροεῖαις.

Ἄσπρα λαλοῦν τριγύρω σου κ' ἄλογαυρα κοκόρια
 καὶ σὺ γιὰ τὰ λαλῆματα δὲν δείχνεις στενωχάρια,
 κ' ὄλο σατάρεις πρὸ πολὺ μαζὶ μὲ τὴν Νεραϊδα...
 μὰ τίτοιον Καλικάντζαρο ὅτ' ὄν κόσμο δὲν ματαίωζε.

Ἄφινε, Καλικάντζαρε, λογῆς λογῆς ὀρθίθη
 νὰ ξεφαινοῦν μὲ λάλημα στεγνὸ καὶ βραχνιασμένο...
 ἔρεις οἱ Καλικάντζαροι πὸς ἔχουν μὴ συνθήμα
 σάν εὐρουν πράγμα ὅτ' ἄρχη καὶ μισοτελειωμένο,
 μὲ τὸ φιλό των τὸ νερὸ ἀμείσως τὸ μουσκεῖουν
 γιὰ νὰ τὸ μακαρεύουν.

Τίτοινα συνθήμα, Πρόεδρε, παραπολὺ μ' ἄρσει
 κ' εἶθε νὰ γίγη μὴ φορὰ καὶ τῆς Βουλῆς θεομῶς,
 κ' ἐγὼ πού λῆς σάν ἔμβαλα πὸς εἶμαι ὅτ' ἡ μίσθ
 ἱκεῖνος ὁ περίφημος Προϋπολογισμῶς,
 ἰδῶ σάν Καλικάντζαρος μου 'κἀνεις νὰ τρέψω
 γιὰ νὰ τὸν καταβρίξω.

Φέρε μου τὸ περισσεύμα νὰ τὸ καταδροῖσῃς
 κ' ἀπ' ἔμπροστά καὶ πίσω.

Ἐοῦ πού πάντα σοῦ γελᾷ ὁ θριαμβὸς κ' ἡ νίκη,
 ἰεῦ πού καὶ ὅτ' ἠθάλασσα μεγάλο βέβαιε νοῖκι,
 φέρε τὰ Νομοσχέδια τὰ τόσα καὶ ποικίλα
 νὰ σοῦ τὰ κἀνω νίλα.

Σατάρω μὲ πηδῆματα Καλικαντζαρικά
 καὶ βγάξω τὰ παπούτσια...

φέρε τὰ Διατάγματα καὶ τὰ Σταθιδικὰ
 νὰ σοῦ τὰ κἀνω λούτσα...
 οὐδὲν ἔχει τοῦ ἄγχι

Γιὰ τὴν σοφίαν τὸν σοφὸν πατριωτῶν καὶ πούρων
 ἔγω μεγάλην κατ' αἰτᾶς ἀκράτειαν τὸν οὐρουν...
 σ' εἶμι τὸν Καλικάντζαρο ἀμείβει πᾶσ' ἀναίδια
 καὶ τσοῦρ εἰς τὸ περισσεύμα καὶ τσοῦρ ὅτ' ἀ Νομοσχέδια...

Ἐμεῖς οἱ Καλικάντζαροι γιρῆζουμε ὅτ' οὗτος μύλος
 κ' ἱκεῖ τὴν πίστι βγαζόμε τοῦ καθὲ μιλανῆ,
 ἰνίστε τοὺς μιλωθροὺς τοὺς πᾶννομε καὶ φίλους
 καὶ καθὼς λὲν ἀπλόνομε ὅτ' ὄν ἴλο τραχανά,
 κ' ὅπου καμμιὰ κυττάζουμε κυρία μιλανῶ
 μὲ χίλια δὴ παρὰφάρμακα τῆς πέρνομε τὸν οὐ.

Κ' ἐγὼ πού λῆς, κύρ Πρόεδρε, βασιτώντας ἐνα ἔילו
 ἐπείρασα μόνος μου κ' ἀπ' τὸν ὄκο σου μύλο,
 ἀλλὰ τὸν εἶδα σφαλιστὸ καὶ τὰ κλειδὸμ παρμένα
 καὶ τὰ πορτοπαράθυρα τοῦ μύλου σφαλισμένα.

Δίνω τῆς πόρτας μὴ κλειστὰ κ' ἀμείσως μῆσα μῆτκα,
 ὄμοις ἄλευρι γιὰ ψωμί, κύρ Πρόεδρε, δὲν βῆτκα,
 κ' ἀπέξω κόσμος ἔστωκε μὲ τὰ σακκιά ὅτ' ὄχι
 καὶ μούκανε καρτῆρι,

κι' ἐφώναζαν πῶς ἔπαυσε ν' ἀλήθη πιά ὁ μύλος
καὶ σὰν κι' ἐκαίονεν ἔγινε τῆς θεοῦ μας τῆς Κοντύλας.

Κι' ὁ κόσμος μὲ ξεφωνιτὰ μού' ὄχῳσε τὸν νοῦ
κι' ἐγύρευε βοήθειαν ἐξ ὕψους οὐρανοῦ,
ἀλλὰ κι' ἐκεῖ δὲν εὗρισκε μικρῶν παρηγορίαν
καὶ τότε καθὲς μωλωνᾶς καὶ καθὲς Καλικιάντζαρος
τὸν ὕμνον ἐτραγουδᾶσε πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν,
ποῦ σὺνθεσε ὁ Σολωμὸς κι' ἐτόνισε ὁ Μάντζαρος.

Μαμά τοῖτο λουκάνικο,
μαχαίρι μαυρομάνικο,
ρόκκα, θαμὶ κι' ἀπὸ γάιου, ἴδιον
κανένα ξεροτήγανο
καὶ ψωμοτύρι λίγο
νὰ φάω καὶ νὰ φύγω.

Μαμά τοῖτο λουκάνικο,
μαχαίρι μαυρομάνικο,
καὶ χίρια φαρδομάνικα
καὶ λόγια τσαρλατάνικα.

Καλὴμέρα, καλὴμέρα, καὶ πάντα καλὴμέρα,
κι' ἄς τὸν καλημερίσωμε τὸν μόνον μας ἀφέντη...

Σιωτήρα μου, φωστῆρα μου, πέντε φορὰς ἀστέρα,
ποῦ τὰ Συλλαλητήρια δὲν σοῦ χαλοῦν τὸ γλέντι,
ὅταν σισιτῆς καὶ λυγιστῆς κι' ἡ νύκτα ξεμερόνει
κι' ὅπου πατεῖ τὸ πόδι σου περίσσευμα φυτρώνει.

Ἐχεις καὶ στρουγγα τρανακτῆ, ποῦ δὲν ὀλιγοστεύει,
ποῦ κάνει κόσμον νὰ χαλᾶ καὶ κόσμον νὰ νηστεύει,
ἔχεις σοφούς' ὁτὰ γραμμᾶτα, σοφούς καὶ ὁτὰ ψαλτήρια,
μὲς ὅτῃ Βουλῇ τὸν ἀμπάκο νὰ ψάλουν μιά χερά,
πάντα ξεπαρδαλώνεσαι γιὰ φίλων σου χατήρια
καὶ χύνεις τὰ μπαξίσια σου κρυφὰ καὶ φανερά.

Ἐχεις νταήδες ὅτῃ Βουλῇ γερούς κι' ὑπερηφάνους,
ἔχεις καὶ στέφανα μ' ἱλαίς, ἔχεις καὶ τρεῖς Στ ε φ ἄ ν ο υ ς,
τὸν πρῶτο τὴν κουτο-Φραγκιά νὰ κατακοροιδεύη,
τὸν δεῦτερο νὰ προσκυνῇ, τὸν τρίτο νὰ ζῶδεύη.

Ἄλλ' ἔχεις κι' ἐν' Ἀνάργυρο, ἀλλ' ἔχεις κι' ἐν' Ἀργύρη,
Σιμόπουλο καὶ Κανταρτζή, ὅτῃ κόμμα κελεπούρι,
ὁ πρῶτος μὲ τὰ νοῦμερα μὰς κάνει πανηγύρι
κι' ὁ δεῦτερος λιγνότερα σὰν βλέπη τὸν Βουδούρη.

Ἐχεις λαγοῦ περπατησιὰ, λαγοῦ γρηγοροσιὰ,
ἔχεις καὶ νοῦ μαρβόλιο καὶ τόση καλοσύνη,

πού σὺν ἀκούσῃ; κἀποὶ νὰ κλάψωμ σὺν φώχῃ
 κὶ Τελωνίων πίνακας μὰς πέρις τὸ τσεβίλο,
 ἔχεις καὶ κόντηδες λιγροὺς καθὼς τὸν Θεοτόκη,
 πού τὸ χρυσὸ ζωνάρει τῶν ἀπλόουσι γιὰ ντυεῖλο.

Ἔχεις καὶ φουσκωμὰ πολὺ κὶ ἡ πόξᾳ δὲν σοὺ λείπει,
 ἀλλ' ἔχεις κὶ ἓνα βριλιτζή, τὸν Πλαζίν τὸν Πίπτι,
 ὅπου μὴ τὸ δοξάρι του οἱ κανὶ νὰ ζιγχεῖ
 τῆς ὄλλης ἀπαρτίας σου τὰς θλίψεις τὰς συγνάς.

Ἔχεις βαλιθίδας, ὑσπληγγας, κὶ ἀμείρητα καλά,
 κὶ ὄλων τὰ λόγια τὰ θαρρῆς τρελλόπαπια Βαγγίλια,
 ἔχεις κὶ Ἄντιπάλτευσὶ μὴ κοκκιστὸ μαλαῖ
 κὶ ὅποιοι γυρίση καὶ τὴν ὄψ' ἑξαίνεται ὅτ' ἀ γέλοια.

Γιὰ σίνα τὸ ξεράνωμα καὶ τὸ κουβερνταλχί,
 γιὰ μὰς Συλλαλητήρια, ντροβὰς καὶ δεκανίκι.
 Ἀπὸ Συλλαλητήρια παντοῦ ἐπιδημῖα,
 ἰδοὺ κὶ ἐκεῖ μαζεύονται, τραβῶσι τὰ μαλλίη των,
 φωνάζουσι ὅτι πρόωρος τοὺς ἔδερνι βουλιμῖα,
 στέλλουσι καὶ μὴν ἀναγορὰ καὶ πᾶν ὅτ' ἄουλεμὰ των.

Ἀρπαξεὶ τὸ περισσεύμα καὶ σὺν καταπόδι κῆρυκα το...
 νὰ νὰ Συλλαλητήριο ὅτ' Ἀνάκτορα πηγαίνεις,
 ἀλλ' ἔφυγε ὁ Βασιλεὺς νὰ λείπη ὅτ' ὀν περιπατο
 κὶ ἀνάφανι γιὰ νὰ τὸν βροῦν φαναρὶ Διογίνη.

Μὰ τὰ τρίγοντα μανθάνεις
 καὶ πολὺ τοῦ ἄκκοφάνη,
 καὶ τοὺς λέει μὴ καρδιὰ :
 ἐβρὶ κακόμοιρα παιδιὰ,
 δὲν ἐπίστευα τὰς αἰεῖς,
 πῶς γιὰ φόρους ὑποφέρει.

» Ὁ Σωτήρας λέει γράφει
 πῶς τὰ πλῆθη τῶν καὶ πίνουσι,
 κὶ ὅτ' ὁ νεὺς μου ὅτ' ὀν χωράφι
 τόσα βώδη ν' ἀπομένουσι.»

(Ἐλεον αὐτὰ ὁ Φασουλῆς καὶ μὴ στιγμήν ὀσπίνεις
 κὶ ὁ Περικλίτης ἐξαφνα λαχανιασμένος μπαίνει.)

Π—Εἰς τὴν Βουλήν, Πρωθυπουργί, μὴν πῆς γιὰ τὸ καλὸ σου...
 ὁ γέρο-Βακαλόπουλος, ἀρχαῖος δασκαλὸς σου,
 ποῦλεις μὴ τὸν Ἀθάνατο καὶ μὴ τὸν Ζαχαρία
 γιὰ φόρους τῶν οἰκοδομῶν νὰ κἀν φασαρία,
 κὶ ἐκόλλησαν ὅτ' ἰσχύ σου κὶ οἱ τρεῖς τῶν σὺν ταμπούρι
 καὶ σὺ τοὺς εἶπες χωρατὰ κὶ ἄστυα κλαμπούρια,
 κὶ ἔβησαν κὶ ἐκῆραν οἱ καθὲ μαχαλᾶ
 πῶς εἰσὶ καὶ χωρατατζῆς μὲς ὅτ' ἄλλα τὰ καλά.
 Λοιπὸν ὁ Βακαλόπουλος, ἀρχαῖος δασκαλὸς σου,
 πού νὰ γανώση γύμψε τὸ πάνοσο μαλαῖ σου,
 κὶ ἂν σ' εἶχε τώρα μαθητὴ καθὼς ὅτ' ἀπὸ τὰ χρόνια
 καὶ τὴν γεωγραφίαν του τὴν μάθειναι φαρσί,
 ὅτ' ἀς ἐξετάσει σίγουρα θὰ σοὺ κάλῃ κανόνι
 καθὼς μὴ μίρα τᾶσκασις ὅτου δανειστὴς καὶ σὺ,
 λοιπὸν ὁ Βακαλόπουλος, σπουδαῖος τομμητῖας,
 ἔπειρ νοικοκυρῆδες κὶ ἐπιτηδεματῖας,
 καὶ ὅτ' ἡν « Ὀμόνιον » μιλεῖ μὴ γλώσσα πού μὰς τσοῦει
 καὶ τὸν παλῶ τοῦ μαθητὴ πατόκαρρα τὸν λούει.

Τρέχουσι ὅτ' ἦχον τὸν βαρὺν ἀνταρτικὸν τυμπάνου
 μὴ πυρωμένο μᾶτι,
 σφουρίκου ὅτ' ἡ Βουλή ἔμπροσθὰ τὸν Νόνιου τὸν Στεφάνου,
 τὸν φίνο ἀπλωμάτη.

Μωρὶ γιμάξ, τοὺς ἀπάντᾳ ὁ Νόνιους μὴ κουράξιο,
 ἔμεινα μὴ σφουρίετα... δὲν φταῖο μὰ τὸν Ἄγιο...
 μὰ τὸν σφουρίκου πὸ πολὺ, καὶ τοῦ λαοῦ τὸ κῆρυγμα
 γενναῖον εἶνε σφουρίεμα,

καὶ μὴ ἀνοίγη, Πρόεδρε, τοὺς ὄμο σου μικτήρας
 καὶ κἀθῆς ὅτ' ὀσπῆτι σου καὶ πάσο μὴ κωνήσης,
 εἶναι ντροπὴ νὰ σφουρίθῃ τὸ κράτος ὁ Σωτήρας
 μῖσα ὅτ' ἄπαρτίας του τὰς τόσας συγναίσεις.

(Ἐλεον αὐτὰ κὶ ὁ Πρόεδρος, πού τοῦ βαστῶν τὰ κότσα.

ἔμπῃς ὅτ' ἡν καρότσα,
 μὰ μόλις φθάνει ὅτ' ἡν Βουλή τοῦ Στέμματος τὸ στήριγμα
 νείσι καὶ γέροι καὶ παιδιὰ τὸν λίσασαν ὅτ' ὀσφουρίεμα,
 κὶ ἐκόλλαξ κὶ ἐρούσκωνε τὸν καθενὸς τὸ στήθος
 κὶ ὁ Περικλίτης ἐξαλλος ἐφώναξ ὅτ' ὀν πλῆθος :
 εὐστωτικὸν ὀνόμασαν τὸ σίγμα καθὼς ἔγραψε
 γιὰτὶ μὴ κἀποιοι σφουρίων ζεῖποτε προφίρεται.)

Ὁ δὲ Τρικοῦσης ἔλεγε ὅτ' ὀν κόσμος πού τριγυρίζε :
 « ἔχω τὴν ἀπαρτία μου κὶ ἂν δὲν βαρβαῖσι σφουρίε, »
 καὶ πάλιν ἐπανέλαβε μὴ χ 1 ο ὀ ρ Ἀγγλικὸν :
 « ἄν νᾶχετε τὴν δύναμη νὰ μὴ σφουρίετ' ὅτσι
 θὰ πῆ πῶς τὸ στομάχι σας δὲν μείνει νηστικὸν
 καὶ φαίνεται τὸ ὄμμα σας πῶς εἶναι σκυλοπίτσι. »

Ἐκείνος μὴ τὸ στόμα του κὶ αὐτὸς μὴ μῖα σφουρίετρα
 παρασφουρίων τὴν Βουλήν, τὴν πρώτην φορομητῖατρα,
 καὶ τρίγουσι Ἀστυφύλακες μὴ γυμνωμένα ζῆση
 καὶ τῆς διαδηλώσεως ἐξοκοποῦσι τὰ στήρη,
 κὶ ἀπὸ τῆς σκάλας μωρικὴ ἔπραν κουντροβῆλα
 καὶ τοὺς ἐσαλαπάτησε πέζουρα καὶ καββάλα.

Μὰ μὲς ὅτ' ὀν σαλαπάτημα ὁ Φασουλῆς ὁ χαῖνος,
 ὁ Σειληνός, ὁ Κόβαλος, ὁ Σάτυρος, ὁ Φαῖνος,
 χωρὶς ὀλόγμωνα σπαθῆ καὶ κρόνη νὰ τρομάξη
 ἀφῶδες ὅτ' ὀν Πρωθυπουργοῦ ἰστροῖετο τὰμᾶξ,
 καθὼς ὅτ' ὀν φῶς ἀξίνεοιστη γυρῆ ἡ πεταλοῦδα,
 καὶ τὰ μεγάλα του ταῦτᾳ σφουρίων ἔγραψε :

« Μαμᾶ ταιτοῖ λουκανίκο,
 μαχαίρι μωροφάνικο,
 καθὲ χαρτί σου φροκάλο
 κὶ ἡ ἀπαρτία κόκκαλο. »

Καὶ καμψόθας ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Αὐτὸς ὁ Αἰδωνόπουλος κὶ ἔφτασε ἀθῶνιζαι,
 μ' ἔκείνα τὰ κουστούμωι του τὸν κόσμο δαμονίει.
 Ἀπ' ἔκω στέκουσι ἄνοιον καὶ χᾶσκουσι οἱ διαβάταις
 καὶ βρίζεται ὅτ' ἡ σᾶλας του ὄτι καθένος θέλει,
 φανίλας, κἀτσαῖς, φιλικὰ, ποκῆμωσι, γροβῆταις,
 καὶ ὀδύρα μεταξὺ γιὰ νηστογεῖδον σκῆλη,
 καὶ κλόουρος καὶ κατάπληξις καὶ ὀμῶς καὶ καὶ καί...
 γιὰτὶ σου, κῆρ Ἀιδωνόπουλε, τεχνίτη κλασική.